De knar draait zich om,
Geluk begon...
Geluk begon
Laiwarikon!

LAIWARIKON

De knar draait zich om 9

Bloedsomlopen / GELÚK BEGÓN 11
Klein wiel van vergetelheid 12
Treurwilglied 13
Menage 14
Apothekerspotten 15
De zaag stond opnieuw warm 16
Erlkönig revisited 17
Lappendekentje tegen de ergste kou 18
Licht vergeelde kleppering 19
Vier kwatrijnen 20
Sinfonietta 21
Er zit een knik in onze ledematen 22
Alborada 23
Konstantinopel 24
Moeder op reis 25
Hardlopers 26
Beste, 27
Bloedsomlopen / GELÚK BEGÓN 28
Belgische duiventil 29
Rollende appels 31
Dokter Albatros komt langs 32
Hier, niet, daar 33
Dom bloempje 34
Harsparels 35
Factor 50 36
Spin van Venetiaans glas 37
Unaniem 38
De kleine nirwana's 39
Troubadourlied 40
Doofstom mijn schittering 41
Bach in Roemenië 42
Onder de planeten 43
Dat weinige zuidelijke waaien 44
Aanrakingen 45
Stil Romeins meisje 47
Het doet ons wat 48
Bloedsomlopen / GELÚK BEGÓN 49
Planten in koud water 50
Een zwijgzamer verdrinken 51
Steen: zelfstandig, ondersteunend 52
Orgasme 53

Parade van de zwanen 54
Saudade 55
De duizendpoot 56
Tussen beenhard siergras 58
Gedraaide kolom 59
Terminus 60
Missa brevis 61
De kleine seconde 64
Profeet 65
Karakoram 66
Overgang noch mindering 67
Rapsodie 68
Had ik de liefde 72
Bloedsomlopen / GELÚK BEGÓN 73

Laiwarikon 75

De knar draait zich om

Je houdt er niet van als mensen je voor de voeten lopen. Dat moeten ze niet doen. Niet op deze volgebouwde puist vol herbergen en stadshuizen, waar voeten min of meer in ganzenpas de bobbelige keien af lopen, maar ook niet als je buiten wandelt, op gras, in de koude slijkgeur van de Couesnon (zo ruikt de kleur grijs) – en in de verte glimmert de Mont met het mica van de namiddagzon op zijn leien.

De knar draait zich om

Duizenden uren van leegte heb je nodig, duizenden uren: om deze frêle zin te verwelkomen en grond te geven.

Waar ben je nu? In een straatje waar je niet kunt inhalen of voorbijsteken. En uit het niets gekomen (toch tussen je knieën door geglipt? Uit zo'n smal driekwart deurtje gesprongen, zo'n deurtje dat het begijnhof of de nachtbar in leidt?) is er toch weer eentje voor je gaan lopen – wie of wat? Een hoer? Een oude, langzaam in onbruik rakende god met korte, zandkleurige beentjes? Een prachtige *vendeuse*? Een heer met een geheim, op weg naar de naaldcontainer?

Je zult het nooit weten.

Maar dat vreselijke vehikel van het knardom draait zich naar je om (want je hebt inmiddels besloten dat slechts een knar je hier voor de voeten zou willen lopen), en in die draaibeweging gaat de wereld fluisteren en flonkeren en kreunen, en in jou verzamelen zich de woorden, de schitterende, nutteloze verzamelingen, elk woord een nirwana, dat niets meer hoeft dan zichzelf te zijn. Iemand die jou niet kent en niet wenst te kennen draait zich naar je om en in dit onverwachte en waarschijnlijk ongeoorloofde zich om- en terugdraaien ligt de poëzie.

Hoe ben je toch in dat straatje terechtgekomen? Waar is de lucht die toch redelijkerwijs boven de veel te hoge huizen zou moeten staan?

Waar zijn al de anderen?

Er is alleen maar de knar.

Er is alleen maar de beweging van een hoofd.

Trage schicht heen en weer.

Geen gezicht.

De knar draait zich om

Kop op! *Het* haast zich nu van je weg en alles zucht opnieuw en een plots opgedoken menigte van toeristen hoest het zand van een vervelende dag uit haar bronchiën. De weg lijkt zich verbreed te hebben en is gevuld met voeten in alle maten. (Voeten zijn zo onvoorspelbaar; kijk niet zo naar de grond, dan hoef je ze niet te zien! En later, als ze naakt zijn... die naaktheid moet je vrezen.) Hoe dan ook: alles en iedereen is er weer, en dwars door die schurftige woestijn van gerucht en gelach loop je verder.

Maar je hebt iets gekregen. Iets van de volstrekt nutteloze samenscholingen van daarnet is bij jou achtergebleven, vraagt bij jou asiel; de nirwana's zijn aanhankelijk als chihuahua's, komisch en spitstechnologisch als kolibries, aangrijpend als een oude leeuwenkop gemangeld in de kaken van een agressieve hippo. Je neemt ze mee (of zij jou), denkend aan het flonkerwezen dat zich omdraaide, een plasmavlek, een oude frak op een wandelstok, een ambitie die een beweging wilde voltooien; die je misschien, op het einde van die beweging, wilde omverleggen met pepperspray, een broodmes, een vriendelijk praatje, een geweer met afgezaagde loop... Wie zal het zeggen! En waar zijn die misantrope wandelparadijzen in kaart gebracht? ...Wees blij dat je dat gezicht niet kent, en dat je het waarschijnlijk nooit zult kennen.

De knar draaide zich om
zei de wandelaar

Bloedsomlopen

Woorden zijn dieren dieren
vragen ons hen te volgen
naar nesten van rebellie

de flakkering tegen de wand
van bezielde bloedsomlopen
wij zijn aangekomen

in de woorden elk van hen
een klein en ingehemd nirwana

GELÚK BEGÓN

Klein wiel van vergetelheid

blijf gezond en blijf gezond
rode aar Turkmeense aarde
blijf gezond en blijf gezond

kies de lente kies de avond
kies de sterke herfst de stérke
kies de lente kies de avond

sinds mijn adem raakte goud aan
raakte ginder maakte goud aan
met zijn rakelingse schaduw

blijf gezond en blijf gezond
rode aar Turkmeense aarde
blijf gezond en blijf gezond

vuur schuilt in een woord een woord
de zee die slapenden omwond
heeft dat voor u bewaard al slapend

blijf gezond en blijf gezond
rode aar Turkmeense aarde
blijf gezond en blijf gezond

of niet zegt zieker nog dan ziek
vergeet mijn aar Turkmeense aarde
niet zegt zieker nog dan ziek

of niet verwerpt mijn sterke herfst
mijn sterke herfst van kiezelsteen
waaruit mijn ondertoon ontstond

of niet verdoet mijn goudste rand
mijn goud dat schaduwen vertrapt
met rakelende bladgoudschoen

of niet zegt zieker nog dan ziek
vergeet mijn aar Turkmeense aarde
niet zegt zieker nog dan ziek

of niet verspeelt mijn slapezee
in pronkend porselein bidet
en gooit mijn medeslapers mee

of niet zegt zieker nog dan ziek
vergeet mijn aar Turkmeense aarde
niet zegt zieker nog dan ziek

Treurwilglied

prachtig brandhout mijn familie
  wil hun vragen
één miljard en honderdduizend
treurende gezichtjes
in je dromen
wat ik vragen
wilde, morgen
en, bewegingloos, ziende het
  asblond hoofd
van de satraap, drek van duiven
onder wenkbrauwbogen
in je dromen
voor of na
je presentatie – hopelijk
graag gekust, de windstille,
  de waaidief die
mij niet verwandelt niet betovert
tot een bruid, een rode
in je dromen
doet de beamer
het – maar ga en
laat de honden bij die magere
  begrafenis laat
wolken als publiek verschuiven
met geschal van horens
in je dromen
neem de bijl en sla
die schaduw voor de ramen,
ook ik wil herleven! Diep gevallen
  jeugd, vér zweven
uit de kloof waar hagelen
de schommels stuk van stenen
in je dromen
want ik kan niet
in je dromen
langer leven
waar je leven
met dat leven
wild zal stromen
voor de ramen

Menage

Ik snijd het schilderij uit zijn lijst
en leg het over je slapende hoofd;
misschien sijpelt het wel door
in die doofstomme brij
achter je ogen, diep in
je hoogstpersoonlijk vloekende nacht.

Het schilderij (een landschapje?
een moord?), je trilt ervan,
het doet zijn werk
in je slapende lijf,
tussen je deinende hart en longen,
hovercrafts vol bloed met de kleur
van een babyfoon; schipbreuken
volgen, verbrokkeling
vermenigvuldigt zich, lintsgewijs.

Je schreeuwt; misschien
vertel je me morgen wat je droomde
en of het angst sneeuwde tussen
je grauwe wortelhanden;

en terwijl wimpelt het schilderij
slap als platanenblad *adieu*
je leven uit, jouw gele kop
(boekdelen sprekend) ondertussen
zwijgend vóór de lijst:
verbijstering. 'Daar zou je
goed in passen!' zeg ik.
'Ietwat krap,' antwoord je snel.

Meteen
ga je jezelf opmeten
– of er ondanks
overtollig vlees, te brede kaaklijn –
maar het lukt, je humt tevreden:

fier als een gieter. Je kop door
het gat gekregen. Het nieuwe schilderij
hangt! Behoeft geen commentaar.
De muur dolblij en wij ook.

Apothekerspotten

De goden worden van hun hoeven geslagen;
dat dit gepaard gaat met flitsend licht was te verwachten;
struiken eten hun grote ronde godenhoofden op,
aarde slikt hen door met heimelijke monden
vol gronderig speeksel

en uit kadasters onvermoed
vallen hun dromen kuchend
en wentelen en ontvlammen en breken
als brosse wielen van takken in tweeën.

Men staat in de vallei
met iets als een kater, misselijkheid
die opnieuw dronken wil worden.
Daar komt een oude herder aan, zo een
die de goden verbergt; het poeder
van hun symfonieën heeft hij
in apothekerspotten opgeborgen.

We praten op de eerste morgen.

Ik geef hem tabak voor zijn pijp.
Hij kijkt in de heldere verte
en geeft niet toe.